

παροχή πληρεξουσιότητας ο πληρεξούσιος δεν ασκεί οργανικές εξουσίες²⁷ αλλά, κατά την κρατούσα άποψη στην επιστήμη και στη νομολογία, συνάπτει δικαιοπραξίες εκτελώντας αποφάσεις που έχει λάβει το ΔΣ ή τα υποκατάστατα αυτού όργανα σε συγκεκριμένα θέματα²⁸. Από τη διάταξη του άρθρου 18 του Ν. 2190/1920, η οποία ορίζει τα όργανα διοικήσεως του νομικού προσώπου, δεν αποκλείεται η εφαρμογή των γενικών διατάξεων των άρθρων 211 επ. και 713 επ. ΑΚ. Επομένως, το διοικητικό συμβούλιο της αε ή το μέλος του διοικητικού συμβουλίου που την εκπροσωπεί μπορεί να προβεί, σε κάθε περίπτωση, κατά τους όρους των ως άνω διατάξεων του ΑΚ, στον διορισμό πληρεξουσίου (άμεσου αντιπροσώπου) για ορισμένη ή ορισμένες υποθέσεις της εταιρείας. Ο κατ' αυτόν τον τρόπο διοριζόμενος τρίτος, όταν επιχειρεί δικαιοπραξίες στο όνομα της αε, ενεργεί όχι ως όργανο, αλλά ως άμεσος αντιπρόσωπος της αε (άρθρ. 211 ΑΚ)²⁹.

10. Με βάση όσα προαναφέρθηκαν, η σχολιαζόμενη απόφαση ορθά επισημαίνει ότι η § 2 του άρθρου 65 ΚΠολΔ, που απαιτεί ειδική εξουσιοδότηση για την κατάρτιση συμφωνίας περί διαιτησίας, δεν εφαρμόζεται όταν η συμφωνία αυτή γίνεται απευθείας από το ίδιο το όργανο εκπροσωπήσεως του νομικού προσώπου της αε, όπως συμβαίνει εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, ο τότε Πρόεδρος του ΔΣ της αε υπέγραψε την επίδικη συμφωνία μετόχων ως όργανο εκπροσωπήσεως της ανώνυμης εταιρείας, κατ' άρθρ. 11 § 2 του εμπεριεχομένου στο Ν. 3082/2002 καταστατικού της τελευταίας, σε συνδυασμό και με την επικαλούμενη και προσκομιζόμενη από την ίδια την ενάγουσα (σε απόσπασμα) απόφαση 108/21-03-2008 του ΔΣ της, με την οποία σύμφωνα και με τους όρους του καταστατικού της, του είχε ανατεθεί η σχετική οργανική εξουσία.

11. Η σχολιαζόμενη απόφαση επιβεβαιώνει την μέχρι σήμερα κρατούσα (και ορθή) στη θεωρία και νομολογία άποψη, αφενός ότι η εκπροσώπηση της ανώνυμης εταιρείας μπορεί να ανατεθεί εν όλω ή εν μέρει σε ένα ή περισσότερα μέλη του Διοικητικού της Συμβουλίου ή σε τρίτα πρόσωπα κατόπιν προηγούμενης απόφασης του Διοικητικού της Συμβουλίου, εφόσον υφίσταται σχετική καταστατική πρόβλεψη, και αφετέρου ότι τα πρόσωπα αυτά δρουν ως υποκατάστατα όργανα του Διοικητικού Συμβουλίου της αε και ενεργούν ως όργανα εκπροσώπησής της, εκφράζοντας πρωτογενώς την βούλησή της και αντλώντας προς τούτο εξουσία από το νόμο και το καταστατικό της. Πρέπει ως εκ τούτου να αντιδιαστέλλονται σαφώς από τον πληρεξούσιο και τον αντιπρόσωπο της αε, οι οποίοι δεν αποτελούν όργανά της αλλά ενεργούν ως αντιπρόσωποι πράξεις που προαποφασίστηκαν από το Διοικητικό της Συμβουλίου ή από τα υποκατάστατα αυτού όργανα.

Ιωάννης Αθηναίος-Πιέρρος

Μεταπτυχιακός φοιτητής στον Τομέα Δικαίου των Επιχειρήσεων και Εργασιακού δικαίου Δ.Π.Θ. – Δικηγόρος

ΕφΠατρ 1063/2002 ΔΕΕ 2003, 950 με παρατηρήσεις Σινανιώτη-Μαρούδη.

27. Βλ. Αντωνόπουλο, Δίκαιο ΑΕ, ό.π., σ. 475 επ.· Μαρίνο, ό.π., σ. 279-τον ίδιο. Ανάκληση διοικητικού συμβουλίου ανώνυμης εταιρίας και υποκατάστατων οργάνων. Διάκριση υποκατάστατων οργάνων από πληρεξούσιους (γνwm), ΔΕΕ 2003, 1285.

28. ΑΠ 1191/2009 ΕΕμπΔ 2010, 351· ΑΠ 1685/2000 ΕΕργΔ 2002, 1221 = ΝΟΜΟΣ· ΑΠ 677/1996 ΕπισκΕΔ 1997, 111· ΑΠ 1204/2000 ΕΕμπΔ 2000, 727, κατά την οποία τόσο ο πληρεξούσιος όσο και ο εντολοδόχος δεν αποτελούν όργανα που εκφράζουν τη βούληση του νομικού προσώπου της εταιρίας αλλά ενεργούν ως αντιπρόσωποι πράξεις που αποφασίστηκαν από το ΔΣ [...] ή το υποκατάστατο όργανο· ΑΠ 1121/2006 ΕΕμπΔ 2007, 836, κατά την οποία δύναται ο διευθύνων σύμβουλος, κατόπιν εγκρίσεως του διοικητικού συμβουλίου, να παρέχει σε άλλα μέλη ή σε υπαλλήλους της εταιρίας ή σε τρίτα πρόσωπα πληρεξουσιότητα για ορισμένες πράξεις ή για μεμονωμένη ειδική πράξη.

29. Γ. Τριανταφυλλάκης, ό.π., σ. 223· ΑΠ 704/2010 ΕΕμπΔ 2011, 385· ΕφΑΘ 2189/2010 ΔΕΕ 2011, 53 = ΔΕΕ 2012, 659 (με σημ. Μ. Καβαθά).

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ – ΔΙΚΑΙΟ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

**Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών
Αριθμ. 7519/2017**

Προεδρεύων: **Ευ. Χατζίκος**, Πρωτοδίκης
Δικηγόροι: –

Πνευματική ιδιοκτησία. Πότε στοιχειοθετείται «πράξη παρουσίασης ενός έργου στο κοινό». Τέτοια παρουσίαση συνιστά η διανομή ραδιοηλεκτροπτικού σήματος εντός των δωματίων ξενοδοχείου μέσω συσκευών τηλεόρασης. Αντιθέτως, δεν προβαίνει σε παρουσίαση ο ξενοδόχος, όταν παρέχει την κατάλληλη υποδομή, έτσι ώστε οι πελάτες του να αποκτήσουν ασύρματη πρόσβαση στο διαδίκτυο και να συνδεθούν σε ιστοσελίδες όπου (ανα)μεταδίδονται ψηφιακά προγράμματα ραδιοηλεκτροπτικών οργανισμών. Η εν λόγω υπηρεσία συνιστά απλή παροχή τεχνικών μέσων για συμμετοχή των πελατών του ξενοδοχείου στην κοινωνία της πληροφορίας.

Διατάξεις: άρθρ. 3 § 1 Οδηγίας 2001/29/ΕΚ· άρθρ. 3 § 1, 2 ν. 2121/1993· ΚΠολΔ 68, 216, 237 § 1, 271 § 3

[...2. Το άρθρο 3 § 1 και 2 του ν. 2121/1993, όπως η § 1 αντικαταστάθηκε με το άρθρο 81 § 1 του ν. 3057/2002, ορίζει τα εξής: «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν: α) ... στ) Τη δημόσια εκτέλεση των έργων τους. ζ) Τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων. η) Την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσης ρύθμισης. ... 2. Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Οι τρεις προαναφερόμενες εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος του δημιουργού εντάσσονται στην άυλη οικονομική εκμετάλλευση του έργου, ήτοι στην κάθε είδους παράσταση ή παρουσίαση έργου που απευθύνεται σε κοινό που προσλαμβάνει/επικοινωνεί με το έργο είτε άμεσα, μέσω της ζωντανής ερμηνείας ή εκτέλεσής του από καλλιτέχνες, είτε έμμεσα, με την παρεμβολή τεχνικών φορέων/μέσων (ραδιόφωνο, τηλεόραση, διαδίκτυο, κ.ά.), σε κάθε περίπτωση, πάντως, χωρίς την αναπαραγωγή υλικών αντιτύπων του έργου (βλ. Α. Παπαδοπούλου, Η έννοια του «κοινού» ως πεδίο αναφοράς των δικαιωμάτων της δημόσιας εκτέλεσης, της ραδιοηλεκτροπτικής μετάδοσης και της παρουσίασης/ψηφιακής διάθεσης του έργου, ΔίΜΕΕ 2014, 489, 450, ιδίως υποσ. 3).

3. Με την ως άνω αντικατάσταση του άρθρου 3 § 1 του ν. 2121/1993 μεταφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στην ελληνική έννομη τάξη το άρθρο 3 § 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22^{ης} Μαΐου 2001 (εφεξής «οδηγία») όσον αφορά στο δικαίωμα παρουσίασης έργων στο κοινό (βλ. και άρθρο 71 § 6 Ν. 2121/1993). Η ανωτέρω διάταξη της οδηγίας έχει ως πρότυπο το άρθρο 8 της κυρωθείσας με τον ν. 3184/2003 Συνθήκης του Παγκόσμιου Οργανισμού Διανοητικής Ιδιοκτησίας για την Πνευματική Ιδιοκτησία (WCT), που

